

[S. Rasmussen.]

Medlem for 6te Kreds (Stegger Nielsen), idet jeg i saa Henseende er ganske enig med ham. Jeg kan dog ikke slutte mig til de Ændringsforslag, som Venstre har stillet, idet jeg finder det urigtigt, at Kommunerne skal betale noget til Teatrets Drift. Vel er jeg klar over, at en stor Del af de Penge, her gives ud, bliver i Hovedstaden, men det er ikke alle Skatteydere her i Hovedstaden og omliggende Kommuner, der gaar i Teatret. Derfor kan jeg ikke stemme for dette Forslag. Jeg maa raade til, at vi, da vi staaar paa saa usikker Grund, som vi gør, stemmer imod Lovforslaget.

Maa jeg til Slut sige, at det forekommer mig, at den højtærede Undervisningsminister og for Resten den nuværende Regering i det hele taget mere har Interesse for Skuespil end for at give os Love, som i højere Grad, end det hidtil er sket, kunde bidrage til at afhjælpe de nuværende vanskelige Forhold og bidrage til at højne Moralen i vort Folk. Jeg tænker her særlig paa Arbejdsløshedsspørgsmaalet og Spørgsmaalet om Landbrugets Rentabilitet. Jeg synes ikke, at Tiden er inde for Staten eller Kommunerne til at bevilge store Summer til Skuespil. Der var mere Grund til at tænke paa at skaffe Befolkningen Beskæftigelse og Brød.

Gunnar Føg-Petersen: Det er ikke min Hensigt paa det allersidste Stadium af denne Sags Behandling at rejse en ny Debat. Det er gaaet som saa ofte før, at Oppositionen mod det gamle kongelige Teater har ikke haft Mod til at fælde det, har ikke kunnet samles. Resultatet er blevet som før, at man kører videre paa den gamle Manér: Staten driver fremdeles Teatret her i Hovedstaden med Skuespil, Opera og Ballet og betaler, hvad det koster.

Naar Oppositionen ikke har kunnet udrette noget imod Det kongelige Teater, naar dens Stormløb er ophørt Gang paa Gang, skyldes det, at den har bygget paa et for smaaligt Standpunkt. Den har bygget paa dette Standpunkt: Hvorfor skal alene Københavnerne mere sig for Statens Penge? Hvorfor skal der overhovedet gives Penge ud af Staten til dette Formaal? Det har vist sig denne Gang som før, at over for disse Angreb kan Teatret klare sig, man formaar ikke at fælde det.

Men der er ved at rejse sig en anden Modstand mod Det kongelige Teater, som kan blive mere alvorlig. Der lyder Røster om en Modstand, som skyldes, at Livet er ved at forlade det, at Ungdommen ikke

bryder sig om det, at det er helt andre Steder, det foregaar. Det er andre Steder end i det gamle Skuespilhus paa Kongens Nytorv, at det foregaar, der danner Sjælene, opliver, oplyser, angiver Retningen fremad mod nye Maal. Jeg tror, der er noget rigtigt heri, og er det Tilfældet, vil hverken den nuværende højtærede Undervisningsminister eller hans Efterfølgere kunne holde Liv i, hvad der af Tidens Strøm allerede er aflejret paa en Sandbanke i en Flodvig og kun kan oplyse om Fortiden som en Aflejring. Teatret er ikke mere med! Det er Sagen: Det kongelige Teater er ikke mere med! Alt, hvad der er foregaaet i Danmark siden 1870: den store Bevægelse, der løftede den danske Bondestand op, aandeligt med Grundtvigs Magt, økonomisk ved Andelsbevægelsen, alt, hvad der er knyttet til Arbejderbevægelsen og den mægtige Indsats, der derigennem er gjort i vort Folk, det er alt sammen gaaet saa godt som sporløst hen over Det kongelige Teater, der er Statens væsentligste Indsats paa det kunstnerisk-kulturelle Omraade i vort Land. De, der skriver Stykkerne, og de, der spiller deri, har ikke evnet at give Udtryk for denne Bevægelse, evner det ikke. Men dem om det!

Den højtærede Undervisningsminister kaldte ved første Behandling Teatret for Livets Kilde for dramatisk Kunst og Tonekunst i vort Land. Det er ikke rigtigt. Det er ikke dér, Kilderne springer. Teatret er en Traditionens Bevarer, en Traditionens Opbevarer, og dette er ikke uden Værdi og Betydning. Men skal nu Staten, som ikke har saa godt Raad, bruge praktisk taget alt, hvad den vil ofre paa Kunstens Alter, til at opretholde Traditionen, da faar det nye, der bryder frem overalt i vort Land, i Jylland, paa Fyn og hvor Kunstens Kilder i øvrigt har haft det mest levende Udspring i det sidste Slægtled — ogsaa det nye, der bryder frem i Biograf og Radio, hvor de tekniske Muligheder er saa store —, intet godt af Statens stærke Haand. Det kan være rigtigt og klogt, og det har min Sympati at oprette en Kulturfond, men det er helt bagvendt at bruge næsten alle Kulturfondens Midler til Opretholdelse af et gammelt Hovedstadsteater, selv om dette en Gang imellem iklæder sig moderne Dragt og af og til foretager en Udflygt til Provinserne, et Eventyr, jeg ikke tror vil vare længe. Saavel Musiklivet som den dramatiske Kunst kunde have en mægtig Mission i vort Folk, størst dér, hvor den mest tiltrænges: i det fra Hovedstadens Kulturcentrum fjernest liggende Jylland. Staten skulde bruge sine